

Ζαΐμη, Β. Βούλγαρη, Γ. Κωλίττη, κανένα Γκούζη, κανένα Λύττα;

..

Και τώρα έρχομαστε σ' ένα άλλο ζήτημα.

Το 'Ωδείο, λέει ο Ριζοσπάστης, δεν υποστηρίζει τους Ρωμικούς μουσικούς. Ο κ. Νάζος, λέει, δε χωνεύει τους Ρωμικούς.

Μά ο Βελούδιος, ο Μανωλάτος, ο Χωραφάς, ο Παπαγεωργίου, ο Γιαννούλπουλος, ή Θεοδωροπούλου, ή Χωραφάς, ή Βλάχου, ή Δέλλη, ή Μπουσεντούρη (Γεωργακοπούλου), ο Οικονομίδης, ο Καίσαρης και τόσοι άλλοι τ' είναι; Τουρκικοί ή Έβραίοι; Δε σπουδάζανε μέσα στο 'Ωδείο; Μίσαν απ' αυτό διέβγαν;

Αλλά ξέχασα, ο ριζοσπάστης δε βλέπει σε κανένα απ' αυτούς τόση δα αξία. Ας είναι.

Έχει, λέει, και ξένους καθηγητές. Τι ήθελε τάχατες να κάνει ο Νάζος; Να πάρη, λέει ο ριζοσπάστης, τους δικούς μας.

Ποιούς δικούς μας; Δεν είπε και στον Καλομοίρη και στο Λαμπρινό και στον Καζαντζή και στον Κουλούρη και στο Λαυράκη να μείνουν καθηγητές στο 'Ωδείο; Κανένας όμως απ' αυτούς δε δέχτηκε. Και δε θα είσανε αλλήνοι καλλιτέχνες; Αμα δεχόντουσαν. Γιατί σε τόπο που υπάρχουν τέτοιοι ριζοσπάστες δεν μπορούν να ζήσουν καλλιτέχνες και όταν μάλιστα οι καλλιτέχνες αυτοί λέγονται Καλομοίρηδες και Λαμπρινοί.

Το γιατί δεν πήρε το Γ. Λαμπρινό ξέρω και γώ ποιόν άλλον, δε θα πη πως είναι μισέλληνας ο κ. Νάζος. Αν τους έπαιρνε, τότε θα έδειχνε πως είναι μισέλληνας, γιατί οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να είναι χρυσοί και αξιοί για κάθε άλλη δουλειά, δεν είναι όμως και για μουσικοί. Να τους πάρη λοιπόν και να τους βάλη να στραβόσουν τους μαθητές, θα έδειχνε τότε και μανάχα τότε, πως είναι μισέλληνας.

..

Και τεντώνει το λαιμό του σαν κόκορας που θέλει να φωνάξη ο ριζοσπάστης και λέει:

Μά στο 'Ωδείο οι μνηστήδες μαθαίνουν Γερμανική μουσική, ενώ έπρεπε να μαθαίνουν Ιταλική, γιατί ο χαρακτήρας ο δικός μας μοιάζει πιο πολύ με τον Ιταλικό χαρακτήρα.

μελάχρινος και όριμος, σαν κάποια φρούτα μελοστάλαχτα που λιώνουν ως τους άγγιζουμε τα χείλια. Τα στήθια της σκλεύανε κάτω από τη ρόμπα της, άησυχά. Κάτι γλυκότατο έσταξε στην ψυχή του Ορέστη. Τα στήθια της. Πόσον καιρό είχε να δει τα στήθια της; Και τις απαλάμες των χειρών του γκραλοδσε ή ανάμνηση της στρογγυλάδας τους...

(—'Ω! πώς μοιάζουνε τα στήθια της με χνουδωτά, ζευγαρωτά ροδάκινα, που κρύφτουνται κοκκινίζοντας από ντροπή κι ωρμότητα σε κάποια μουσική, βαθύηχοτη γωνιά μισομμένου περιβολιού!..)

Και δε βάζαζε πιά κι άπλωσε το χέρι του τρεμάμενο (σά να το άπλωνε πρώτη φορά άπάνω της) κι άρχισε σεστό κι άπαλότητα να χιδεύει τα μαλλιά της Χρυσούλας.

Εκείνη σώπαινε. Τρεμάμενη. Κκι ξαφνικά, χωρίς να το θέλει, χωρίς να μπορεί να κρατηθεί, ξέσπασε σε κλάμα.

— Σώπα...σώπα, Χρυσούλα.

— Ορέστη μου! Ορέστη μου!

Είτανε χλωμή, πετάχτηκε άπάνω, μά δεν μπόρεσε να σταθεί κ' έπεσε στον καναπέ. Τα γό-

Αξιος ο μισθός του. Τη στιγμή που οι Ιταλοί, που έχουνε δική τους μουσική, που βγάλανε δασκάλους στη μουσική σαν τον Παλεστρίνα, το Ροσσίνι, το Δονιζέτι και τόσους άλλους, άνοιγουνε τα χέρια τους κι άγκαλιάζουνε τη Γερμανική μουσική, τη μουσική της άρμονίας και της μελωδίας της λεπτής, την άληθινή μουσική, τη στιγμή που οι νέοι δασκάλαι, από το Μπέρτο έσχυε το σημερινό Ιουταίνι, γεμνίζουσε στις σύνθεσές τους, γιατί καταλάβαινε πως μουσική άληθινή δεν είναι κείνη που διευτώνεται στο άιστημα, αλλά στο πνεύμα, τη στιγμή που όλος ο κόσμος βγάζει με σεβασμό το καπέλλο του μπρος στην Ιεροτελεστία που γίνεται κάθε χρόνο στο Μπαυρόντ, τη στιγμή που η Γερμανική μουσική έδιωξε και από την όπερέττα έκτομα τη Γαλλική και την Ιταλική, βγάνει ο Ριζοσπάστης στην Ελλάδα και λέει τί; Να σουβλιστούν όλοι μέσα στο 'Ωδείο γιατί μαθαίνουνε τον κόσμο Γερμανική μουσική.

..

Έχουμε επανάσταση; Ζητάμε τον καθαρισμό; Διέ θα τον πιτύχουμε ποτέ, ά δεν άρχισουμε από κάτι τέτοιους ριζοσπάστες.

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στη Λειψία και πουλιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

α') ΠΟΙΗΝ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

- 1) Στην ά έμνη καρφωμένα . Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι » 1.—
- 3) Στη νήσο πέρα ο πύργος της Αθώ-
ρητης » 1.—

β') ΠΟΙΗΝ ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗ:

- 4) Μολιδιατίσσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα » 1.50
- 7) Άφροδίτη » 1.50
- 8) Χαίστε χυρδε » 1.—
- 9) Μικρούλα » 1.50
- 10) Στον Έρποπα (μαλλιάρικά Πόπ!) Χαρίζεται.

Όλα μαζί ένας τόμος δρ. 5.

νατά της λύσανε από τον τρόπο κ' ή καρδιά της λιγωνότανε από τον πόνο κι από την εύτυχία. Είχε πέσει πίστομα άπάνω στον καναπέ ο Ορέστης γονατισμένος μπροστά της την άγκαλιάζε από τη μέση κ' εκείνη άφηνε τα μάτια της να τρέχουνε εύτυχισμένα. Καί μια γλυκότατη τρεμούλα σείουσε το κορμάκι της. Κι ο Ορέστης πήρε τα χέρια της τα μικρούλα, τ' άγισ, τα κρένικα και τ' άστριζε άπάνω στα μαλλίγγια του κ' έπειτα τα φιλούσε σιγά σιγά, χωρίς θόρυβο, στις απαλάμες του. Κ' ή Χρυσούλα σώπαινε κ' ήσύχαζε, σήκωσε τα μάτια της και κύταζε τον Ορέστη και χαμογέλασε. Αυή δάκρια μεγάλα κρεμόντανε ακόμα στις άκρες των ματιών της και τρεμποκίζανε κι αυτά και γελούτανε, σά δροσούλα.

— Πόσο είσαι καλός. Πόσο είσαι καλός, Ορέστη μου...

Η ψυχή της όλη μοσκοβολούσε κ' έκλαιε σαν περιβόλι, ύστερα από βάρβαρες και ξαφνικές χυνοπαριάτικες μπόρες. Μια έλπίδα άπέρχοντη γλυκοσφιχτόζωσε την ψυχή της, σαν ούράνιο τόξο.

— Πόσο είσαι καλός. Πόσο είσαι καλός, Ορέστη μου!

Απόξω από το παραθυρο μερικά δέντρα ύψω-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8.— Για τις Έπαρχίες δρ. 7

Για το Έξωτερικό δρ. χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρέμνες (2 δρ. την τρέμνια) συντρώες.

Κανένας δε γράφεται συντρωτής ά δε στείλει μπροστά τη συντρώμη του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Ομόνοια Έθν. Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηροδρόμου Ομόνοια), στο κιάσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία Έστιας Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Έφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο «Στρ. Σύνδεσμος» και το Κεφάλαιο—Οι κοινωνιολόγοι—Οι δικοί μας στο «Σύνδεσμο»—Ο κύριος Άμβρόσιος της Λάρισσας.

ΤΟ άρθρο του «Στρ. Συνδέσμου» που δημοσιεύτηκε στο «Χρόνος» της Τρίτης τελιώνει έτσι:

«Όταν λοιπόν προσεχώς από των σπληνών τούτων άποδειχθή τί κατεργάσαστο και τί κατεργάζεται το Κεφάλαιον και όποιος άληθούς καταστροφής έγένετο πρόξενος, τότε έλπίζομεν να πεισθώ ο Έλληνικός λαός ότι δεν τελεί υπό Συνταγματικών πολιτεία και δεν διοικείται αντιπροσωπευτικώς, αλλά στενάζει υπό το Κεφάλαιον και διοικείται κατά την βούλησιν και το συμφέρον του Κεφαλαίου τούτου, όπερ έκπροσωπείται παρά Τραπεζών και Έταιριών και διόθεν Βιομηχανιών».

Ο παράγραφος αυτός έρχεται να επικυρώσει όσα είπαμε στο περασμένο φύλλο για το έργο του «Στρ. Συνδέσμου», που άρχίζει τώρα τελευταία κάπως ν' άπλώνεται σε άνοιχτότερους όρίζοντες. Απλ. κείνοι που κάμανε την επανάσταση βλέπουνε και βριόκουνε σιγά σιγά πως ή άόρημη της κακορίζικας μας δεν είναι μοναχά το πως δεν έχουμε

νόντανε τόσο πράσινα, τόσο πράσινα, που δινανε την έλπίδα στην καρδιά της πως θα ξαναθίσει πάλι. Ένα άγεράκι βραδινό έμπαινε μέσα κι άπαλοφούσκωνε τις κουρτίνες. Μια καλοσύνη ταπεινή έσταξε από τον ούρανό στα δέντρα, στις στήγες των σπιτιών, στα μάτια, στα δάχτυλα. Ο Ορέστης κύταζε το στόμα της Χρυσούλας τ' άχτυλιδωτό και γλυκομίλητο.

Κ' εκείνη είτανε μια τρεμούλα όλη. Έκρυψε άνάμεσα στα γόνατά της ο Ορέστης το πρόσωπο, κ' εκείνη προσπαθούσε να τότε σηκώσει και να του λευτερώσει το κεφάλι και να φράξει με τα χεράκια της το στόμα του, μην τύχει και πεί ο Πολυαγαπημένος κανένα γλυκό λόγο και πεθάνει από τη χαρά της ή Πολυαγαπημένη.

— Συχώρεσέ με, Χρυσούλα μου. Συχώρεσέ με... Σ' άγχαπώ!

Πετάχτηκε άπάνω ή Χρυσούλα τρομαγμένη.

— Σώπα! Σώπα! Μ' έπείθινεις!

Τόσον καιρό τώρα διφολαχταρούσε λίγα γλυκά του λόγια και τώρα που τάβλεπε πλημμύρα ν' άναρουν στα χείλια του και να θέν να ξεχυθούν μπροστά της, ένας φόβος βρήκε την κατασκέπασε κ' ήθελε να φύγει, να φύγει και δεν μπορούσε.